Neist tuhhat wiggadest, mis tännawo jälle ue aasta sisse ennestega kasa wõttame, lubba mulle parist agga paar sõnna üttelda. Wõib olla ehk ma eksin, agga ma mõtlen, meie rahwas polle mitte sured asjad ramato luggejad egga kirrikus käiad. Kui se walle olleks, siis peaksid mitmed asjad parremad ja meie ello mitte nenda haige kartohwli kombel plekkilinne ollema, nago ta on. — Wata, keigist kirjadest, mis Eestirahwale igga aasta jaggatakse, ei tea ma mitte, kas mõnda muud ennam loetakse, kui meie pisukest Perno Kalendrit (9000 tükki). Mikspärrast? Muidogi wist sellepärrast, et ni oddaw sada on. Mis otsiwad nüüd rahwas Kalendrist? Muud middagi, kui tulewa aega ette teada, mil wihma ja lund, soja ja külma tulleb, mil ku louakse, mil ladad petakse ja muud selleśarnast; ja kennel Kalendrit ei olle, se pärrib teiste käest järrele, mis „ta wallelik" sel aastal jälle tunnistab? kas tulleb hea wiljalinne aasta, kas rohke kallasaak? ja mis tal muido mele tulleb. On ta sedda Kalendrist kord ärrakuulnud, siis on keik tarkus kä. Muist kirjadest temma ei holi, ja seeb se rummal luggu on. Pibel, lauloramat, katekismus, hea kül kui wannemate wannematest sadik maias on, ei sa ka iggas paikus paljo prugitud; sest rahwas ütleb jubba lapsepõlwest sadik teadwad, mis seal sees on. Üks tõsine meie rahwa rummalusse tunnistus on se, et ramato luggemist ülleültse lapsetõõks petakse ning neid sunnitakse jälle üksi sellepärrast tagga, et kirrik'sand sedda pärrib. Suur hulk eesti lapsi sunnitakse luggema, mitte luggemisse egga selle tarkusse pärrast, mis luggemisse läbbi tulleb, waid et nad ennast „kirrik'sanda ees wõiksid peästa." Kas walle on? Ei olle. On nad luggemas ärra käinud, siis on rummalad nored innimesed õige röömsad, et neid kegi ennam luggema ei sunni; jah, nemmad piddawad sedda omma täie ealisse põlwe märgiks, et neil tarwis ep olle kässo järrele ramatut kätte wõtta, se on teise sõnnaga: nemmad on üsna uhked selle peale,